

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 140 af 30. Marts 1940 om Forbud mod at bære Uniform m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3971; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 610).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik dernæst til:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Ændring af og Tillæg til Lov af 15. Maj 1875 om Tilsyn med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3961; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 606).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Steincke: Naar man har nydt den Ære i snart 28 Aar at være Medlem af dette høje Ting, er det jo langt fra første Gang, man beskæftiger sig med Ændringer i eller Tillæg til Fremmedloven af 1875, og heller ikke første Gang man hører, at det endnu er for tidligt at gaa til en almindelig Revision af den snart temmelig bedagede Lov. Men hver Gang man har behandlet dette Lovomraade, har der fra forskellig Side været udtrykt det Haab, at man nu snart var færdig med denne evindelige Bessermachen. Jeg tror nu ikke, at den højtærede Justitsminister vil blive udsat for en lignende Beklagelse ved denne Lejlighed, idet vistnok alle nu er enige om, at Forholdene efter den sidste Verdenskrig er saaledes, at vi ikke alene nødes til at forlænge den midlertidige Fremmedlov af 30. Marts 1942, men at vi yderligere tvinges til paa forskellig Vis at skærpe dennes Bestemmelser. For saa vidt vil den højtærede Justitsminister sikkert faa det betydeligt lettere ved denne Lovgivning, end jeg f. Eks. havde det baade i 20erne og 30erne med den samme Lovgivning, da man selv fra konservativ Side var stemt for Lempelser paa disse Omraader, ja, endog fandt det overflødig at skærpe Straffen for Spionage. Nu er man

sikkert blevet betydeligt baade forsigtigere og klogere, hvad der i Regelen er det samme — selv set fra en mere liberalistisk Samfundsopfattelse. Den højtærede Justitsminister vil altsaa ikke behøve at befrygte nogen Opposition fra vor Side, for saa vidt dette Lovforslags principielle Grundlag angaar, og jeg kan tilføje, at vi heller ikke skal gøre Ophævelser over de forskellige Skærper. Hvad der kan blive Tale om, er alene Afgrænsningen af eller Formuleringen af de enkelte Paragraffer, hvorfor jeg i saa Henseende skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger eller stille nogle Spørgsmaal til Ministeren.

Ved § 1, 2det Stykke, gøres ikke alene en Skibsfører, men ogsaa Rederiet ansvarligt for samtlige de Udgifter, der kan paalægges det offentlige, hvis en udenlandsk Sømand, der ankommer til dansk Havn paa dansk eller udenlandsk Skib, afmønstres uden Politiets Tilladelse. Jeg synes, det lyder lidt voldsomt. Det vil altsaa sige, at en Kaptajn eller et Rederi kan komme til at betale den paagældende Sømands eventuelle Alimentationsbidrag til saa og saa mange Børn, for der synes jo i den sidste Tid at være en vis Tilbøjelighed hos den nye danske Generations svage Køn til at hengive sig til Udlændinge, i hvert Fald hvis de har Uniform paa. Eller endnu værre kan Kaptajnen eller Rederiet komme til at betale samtlige Statens Udgifter, selv om han idømmes livsvarigt Fængsel for et Rovmord eller andet Mord, hvortil Tilbøjeligheden omvendt synes at være tiltagende hos det stærke Køn. Og hvorledes vil man gøre denne omfattende Erstatningspligt gældende over for den udenlandske Skibsfører? Staar der for øvrigt ikke i § 4 det samme, som allerede er sagt i § 1, 2det Stykke, 3die Pkt.?

I § 1, 3die Stykke, tales der om borgerlige Forbrydelser, Statens Sikkerhed eller anden lignende Grund. Det forekommer mig at være en underlig Sammenstilling. I hvilken Henseende ligner Statens Sikkerhed borgerlige Forbrydelser?

I § 1, sidste Stykke, staar der: „Hvis den paagældende er indpasseret...“ Det er et mig ukendt dansk Ord. Maaske gælder denne Bestemmelse efter det tekniske Lovsprog særlig den, der skal have Pas, skønt vedkommende vel netop i disse Tilfælde er sluppet ind uden noget Pas. Der er en Tilbøjelighed hos Folk til at kritisere Lovgivningen og Sproget, saa det maa være en Opgave for os her paa Rigsdagen at paase, at Lovene om muligt skrives paa Dansk. Gælder Bestemmelsen i § 1, sidste Stykke,